

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ δαίνη,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἑξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' ὅτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Σεπτεμβρίου εἰκοστὴ καὶ τρίτη
καὶ ὦρα ὦρα φθάν' ἡ Ἀμφιτρίτη.

Ἐπτὰ κι' ἐξῆντα νούμερο καὶ μὲ διακόσ' ἀκόμα,
κι' ὁ Ράλλης ἀριθμάρισε κι' ἐλύσσαξε τὸ κόμμα.

Μὰ χαστουκιά εἰς τὴν Τουρκιά.

Βρὲ γείτονά μας Τουρκαλᾶ, θάλθῃς 'στὰ σύγκαλά σου;
θὰ συμμαζέψῃς, ἀδελφέ, ὀλίγο τὰ μυαλά σου;
θ' ἀφήσῃς τὰ γεινάτια σου καὶ τόση πονηριὰ
κι' εἰς ὅσους ζοῦν πεντάρφανοι χωρὶς ἐλευθεριὰ
ποτέ δεσπότης τίμιος καὶ σὺ δὲν θὰ φανῇς;
ποτέ ὀλίγο ἄνθρωπος καὶ σὺ δὲν θὰ γενῇς;

Δὲν βλέπεις τὴ σαπίλα σου καὶ τὴν κακομοιριά σου;
δὲν βλέπεις πῶς ἀχάμνηναν, καυμένε, τὰ μεριά σου,
καὶ τᾶρρωστο κουφάρι σου λυγίζεται καὶ τρέμει,
γιατὶ ζωὴ δὲν σ' ἀφῆσε τὸ σεβυταλῇ Χαρέμι;
Δὲν βλέπεις πῶς καὶ ὁ χαζνὲς ἀδειάζει 'μέρα 'μέρα
καὶ οἱ στρατοὶ σου τρέφονται μονάχα μὲ ἀέρα;

Δὲν βλέπεις πῶς κατήντησες καὶ σὺ σαποκοιλιά,
πῶς τῆς Εὐρώπης ἐγίνες ὁ πρῶτος μπεχλιβάνης,
πῶς θὰ σὲ στείλουν 'γρήγορα 'στὴν Κόκκινη Μηλιά,
μὰ θέλεις τώρα, Τουρκαλᾶ, καὶ τὸν νταῆ νὰ κάνῃς;
Κι' ἀκόμη μᾶς κορδόνεσαι σὰν διάνος φουσκωμένος
σὺ ὁ νεκρὸς ὁ ζωντανός, ὁ παραγεμισμένος;

Ἔτσι καὶ ὁποῖος ξεφυχᾶ τὰ νεῦρα του τεντόνει,
ἔτσι κι' ὁ λύχνος πρὶν σβυσθῇ τὰ μάτια μας θαμπώνει.
Ἔτσι, σπασμένε Σαρικλῇ, τεντόνεσαι καὶ σὺ,
καὶ πρὶν 'στὴ λάσπη ρίξουνε τὸ ἄδοξό σου στέμμα,
διψᾷς νὰ χύσῃς καὶ καλὰ 'στῆς Κρήτης τὸ νησί
ὅσο φαρμάκι κρύβεται 'στὸ σάπιο σου τὸ αἷμα.

Ποτέ δὲν μᾶς ἐσήκωσες τόσο 'ψηλὰ τὴ μύτη,
τέτοιαις ἡμέραις ἄλλοτε δὲν ἔφεζαν 'στὴν Κρήτη.
Ἀπὸ τὴν τόση ὠμορφιὰ δὲν ἔμεινε μισή,
μὰ σ' ὅλα τὸν ἀνῆξερο καὶ τὸν ἄθρο κάνεις,
καὶ ἀτιμάζει τὸρφανὸ τῆς λεβεντιάς νησί
αὐτὸς ὁ ἄτιμος Σακῆρ, ὁ μπέστης, ὁ τσογλάνης.

Ἐ! Τοῦρκε κακοροῦξίς, μονάχος φασκελώσου,
καὶ πάψε πιά τῆς πονηριάς, ἀν θέλῃς τὸ καλό σου.
Ἀλλοιῶς 'στὸ λέγω τρεῖς φορές, μὰ τὸ τζαμί τῆς Μέρ-
μὰ τὸ βραχὶ τῆς Φατιμῆς καὶ καθεμιᾶς γυναίκας, [κας,
πῶς ἀν δὲν δώσῃς 'γρήγορα ὅ,τι γυρεύ' ἡ Κρήτη
θὰ σοῦ κοπρίσω πάροχι τὰ γένεια τοῦ Προφήτη.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένος νέτος σκέτος.

- Π.—Τί νέα;
Φ.—"Ένας Δάγγειος μᾶς ἦλθε πρὸς τοὺς ἄλλους,
μὰ μὲ τὸν Δάγγειον μαζὶ ἐγύρισε καὶ ὁ Ράλλης.
Π.—Ὡς εὖ παρέστη!..
Φ.—"Έγινε ἀνάστατος ἡ χώρα...
Ένα κλαρίνο ἔπαιζε καὶ μία κλαπαδόρα,
καὶ ὅλοι παρευρίσκοντο οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι
καὶ κατησπάζοντο θερμῶς τὰ φλογερά του χεῖλη.
Π.—"Ήσουν καὶ σύ;
Φ.—Καὶ μ' ἐρωτᾷς μετ' ἀφελείας τόσης;
καὶ πότε λείπω, τενεκέ, ἀπὸ διαδηλώσεως;
λείπει ὁ Μάρτης, μασκάρᾳ, ἐκ τῆς Σαρακοστής;..
Π.—Τῆς Μιχαλοῦς, βρὲ Φασουλῆ, θαρρῶ πὼς χρεωστεῖς.
Φ.—"Αν σὺ αἶρα κοπανᾷς καὶ μύγαις χάφτης μόνο,
ἀλλὰ ἐγὼ αἰσθάνομαι γιὰ τὴν πατρίδα πόνο,
καὶ ὅπου δρῶ περὶ αὐτῆς συνομιλοῦν σπουδαίως
ἐκεῖ καὶ ἐγὼ τινάζομαι ὡς κεραυνὸς ραγδαίως,
καὶ ὅταν τοῦ ἔθνους ἀπαντῶ περιφανεῖς σωτήρας
ἀφίνω τοὺς καλλωπισμοὺς καὶ τοὺς ὁδοστρωτήρας,
καὶ τρέχω ἀπ' ὀπίσω των καὶ ὅλος συγκινοῦμαι
καὶ τοὺς σωτήρας προσφωνῶ, οὐ μὴν καὶ προσφωνοῦμαι.
"Ενθ' λοιπὸν ἐθαύμαζα μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα
τοὺς στύλους τοῦ ἡλεκτρικοῦ, τὰ σκῦρα καὶ τὸ χῶμα,
μακρόθεν ἀμαζῶν πολλῶν βαρὺν ἀκούω κρότον
καὶ βλέπω τὴν ἀνταύγειαν πολυαριθμῶν φώτων.
Ποιὸς ἔρχεται, ῥωτῶ, παιδιᾶ;.. ὁ Ράλλης, μοῦ φωνάζουν
καὶ δρῶ ρουκέταις ἔξαφνα εἰς τὰ ψηλὰ τινάζουν.
Τότε καὶ ἐγὼ ἐμοῦντζωσα καλλωπισμοὺς καὶ σκῦρα
καὶ γιὰ τὴν διαδήλωσι τὸ φύσημά μου 'πῆρα,
καὶ εἰς τὸ σπῆτι ἔτρεξα τοῦ Ράλλη ἐσπευσμένως
καὶ τοῦ σφιζα τὸ χέρι του κατενθουσιασμένος.
Τὸν προσφωνῶ, μὲ προσφωνεῖ, τοῦ λέω καὶ μοῦ λέει...
καὶ αὐτὸς μὲ πόνον, Περικλῆ, διὰ τὴν Κρήτην κλαίει,
φορεῖ κοθόβρους τραγικούς καὶ πῦρ καὶ μύδρους ῥίπτει,
βλέπει οὐμίχλη σκοτεινὴ τὴν Κρήτην πὼς καλύπτει,
ἐξάπτει κάθε φίλον του καὶ κάθε πατριώτην,
ἀποκαλεῖ τὸν κύριον Πρωθυπουργὸν προδότην,
φωνάζει τῆς κουμπάραις του καὶ κάθε του κουμπάρον,
εἰς τὸ σκαμνὶ τὸν Πρόεδρον καθίζει ἄρον ἄρον,
ἐπικαλεῖται τῶν θεῶν τὰ ἱερὰ τεμένη,
'στὰ αἵματ' ἀχνίζοντα τῆς Κρήτης ξεθυμαίνει,
μᾶς βεβαίως πὼς ῥόδιον τὸ μέλλον ὑποφύσκει,
τοῦ δὲ Τρικούπη θάνατον βαρὺν καταγιγνώσκει,
καὶ τὸν πετᾷ, βρὲ Περικλῆ, μεθ' ὅλης τῆς παρέας
'στοὺς λάκκους τοῦ καλλωπισμοῦ καὶ τῆς Καπνικα-
Αὐτὰ καὶ ἄλλα λέγοντος τοῦ Δημητρίου Ράλλη [ρέας.
μὲ φωνῇ συνέφεσκον οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ ἄλλοι,

καὶ ὅλους κατεσπάραττον τὰ αἵματα καὶ οἱ φόνοι
καὶ ὁ γιαντρός μὲ τῆλογο εἰς ταῦτα συνεφώνει,
καὶ «ζήτ' ὁ Ράλλης» ἐσκουζαν καὶ «ὁ προδότης κάτω»
καὶ ἡ κλαπαδόρα, Περικλῆ, ἀγρίως ἐμουκάτο,
καὶ πότε πότε ἄναθε καμμιὰ τρελλὴ ρουκέτα
καὶ ἡ ὀρχήστρα ηὔξησε μὲ δύο κλαρινέτα,
ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἐφώναζα μὲ διψασμένα χεῖλη
καὶ ἄλλον λόγον δεύτερον τοῦ εἶπα ν' ἀπαγγεῖλη,
καὶ ὅλους ἐγαλθάνιζε θερμὴ φιλοπατρία
καὶ ἀπὸ δύο ἔγιναν τὰ κλαρινέτα τρία.

Π.—Καὶ ὕστερα τί ἔγινε;

Φ.—"Υπομονή, χαμᾶλη...

αὐτὰ εἰπόντος τοιγαροῦν τοῦ Δημητρίου Ράλλη,
εἰς ταῦτα δὲ συμφάσκοντος καὶ τοῦ γιαντροῦ τοῦ Χρῆ-
(στου)

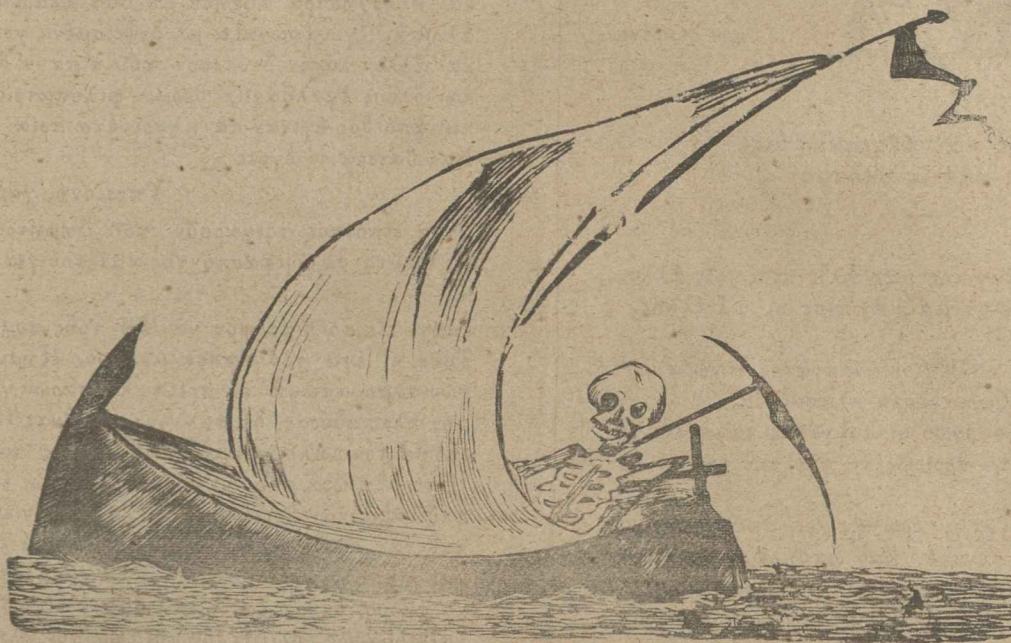
ἐπῆγε εἰς τὸ Φάληρον νὰ 'δῇ τοὺς συγγενεῖς του.
Τότε καὶ ἐγὼ τὸν ἄφησα μὲ ὕψος ἐξημμένον,
τῶν κλαρινέτων δ' ἐκ τριῶν τεσσάρων γενομένων,
τῆς κλαπαδόρας δὲ πολλοὺς παιᾶνας ἐξεμούσης,
ἐπῆγα τὸν καλλωπισμὸν νὰ 'δῶ τῆς πρωτευούσης.
"Ἦτο δ' ἡ ὥρα τῆς νυκτὸς περίπου ὡς ἐνάτη
καὶ τάξις καὶ ἀσφάλεια 'στὴν πόλιν ἐπεκράτει,
καὶ τὰς ἀψίδας χάσκοντες καμπόσοι ἐθεώρουν
καὶ κίβδηλα νομίσματα πολλὰ ἐκυκλοφόρουν,
καὶ ἀκόμη σκῦρα ἔστρωναν δρῶ τρεῖς ὁδοστρωτήρες
καὶ σοβαρῶς ἐπώπτευον κοιμώμενοι κλητήρες.
"Εγὼ δὲ βλέπων, Περικλῆ, τὴν πρόοδον τοῦ κράτους
καὶ μὴ εὐρίσκων ἀνοικτοὺς τοῦ Χόρν τοὺς ἀποπάτου
διότι ἐκλείσαν καὶ αὐτοὶ ἐκ τῆς μεγάλης βρώμας
συμφώνως πρὸς τῶν ἱατρῶν τὰς πολυτελείους γνώμης
καὶ τώρα ποῦ 'στὰ διὰ βολὸν θὰ τρέχωμε δὲν ξέρω.
λοιπὸν καθὼς σοῦ ἔλεγα ὀλίγον ἀνωτέρω
θαυμάζων τὴν εὐμάρειαν καὶ πρόοδον τοῦ κράτους
καὶ μὴ εὐρίσκων ἀνοικτοὺς τοῦ Χόρν τοὺς ἀποπάτου
καὶ ταλανίζων δι' αὐτὸ τὴν δύσμοιρον πατρίδα
ἐπῆγα δι' ἀνάγκην μου ἐπάνω 'στὴν ἀψίδα,
ποῦ τώρα εἰς τὸ Σύνταγμα κατεσπευσμένως κόνουν
καὶ ὁ Δήμαρχος τὴν 'σκέπασε νὰ μὴ τοῦ τὴν βασαν-
[νου]

Π.—Καὶ ὕστερα;

Φ.—"Στὸ σπῆτι μου τραβῶ ἐλαφρωμένους,
συλλογιζόμενος τὸν Χόρν καὶ κάποτε τὸ γένος.

Π.—Καὶ ὕστερα;

Φ.—"Παρέδωσα τὰ πάντα εἰς τὴν λήθην,
καμμύσας δὲ τὰ βλέφαρα ταχέως ἐκοιμήθην,
καὶ εἶδα πὼς καὶ ἐγὼ καὶ σὺ καὶ οἱ Μαραθωνομάχοι
εἴχαμε ὅλοι, Περικλῆ, τοῦ Κρόνου τὸ στομάχι,
καὶ πέτραις καταπίναμε καὶ χῶματα καὶ σκῦρα
καὶ οὐτ' ἐσκοτιζέτο κανεὶς γιὰ τὸν ὁδοστρωτήρα,
διότι πέτραις ἔτρωγε καὶ ὁ Δήμαρχος ἀκόμη,
καὶ ὡς ποῦ νὰ 'πῆς πάτερ ἡμῶν ἐστρώθησαν οἱ δρόμοι.
Καὶ ὕστερα ἐξῶπνησα μὲ βάρος καὶ μὲ πόνον
καὶ ἀμέσως ἔτρεξα πρὸς σὲ τὸν φίλον μου τὸν μόνον
νὰ σοῦ εἰπῶ τὰ τρέχοντα καὶ νὰ μὲ ἀνταμείψῃς,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ νὰ μοῦ τῆς πασαλειψῇς,
γιὰ νὰ χωνέψω ἡγήγορα τῆς πέτραις ποῦ καταπίνα-
Π.—Ὅρσε λοιπὸν ὁκτὼ γροθιάς 'στὰ δόντια σου τὰ σκῦ-
[ρα]

Μᾶς ἦλθε καὶ ὁ Δάγγειος μετὰ παροξυσμῶν
νὰ ξυντελέσῃ καὶ αὐτὸς 'στὸν ἐξωραϊσμὸν.

Πρὸς τὸν Δραγοῦμην ἐπιστολὴ
τοῦ φιλοξένου τοῦ Φασουλῆ.

"Αγαπητέ μου Ὑπουργέ τῶν Ἐξωτερικῶν,
ποῦ ἄνδρα ἐθαπτίσατε καὶ ἐμὲ ἱπποτικόν,
ιδῶν πὼς τώρα ὁ καθεὶς τὸν οἶκόν του προσφέρει
πρὸς χρῆσιν καὶ διαμονὴν τῶν ἐπισήμων ξένων,
ὅσοι θὰ ἔλθουν κατ' αὐτάς καὶ 'στὰ 'δικά μας μέρη
χάριν τῶν γάμων καὶ ἡμῶν τῶν ἐξωραϊσμένων.

"Επιθυμῶν, ὦ Ὑπουργέ, καθόσον εἰμπορέσω,
'στῶν γάμων τὴν λαμπρότητα καὶ ἐγὼ νὰ συντελέσω,
ἐπιθυμῶν τὴν θέσιν σας μικρὸν νὰ εὐκολύνω
καὶ κάθε τι ἀνώμαλον νὰ τὸ ἐξομαλύνω,
καὶ ὁ οἶκός μου ν' ἀναδειχθῇ 'στὰς ἐορτὰς ὀλίγον
καὶ νὰ γενῇ τὸ ἀσυλὸν τῶν ὑψηλῶν προσφύγων.

"Επιθυμῶν νὰ μὴ φανῶ κατώτερος τῶν ἄλλων
'στῶν γαμηλίων ἐορτῶν τὴν ζάλην καὶ τὸν σάλον,
λαλήσας μὲ τὴν Φασουλῆ καὶ μὲ τὸν Περικλέτο,
μεγάλῃ, Ἐξοχώτατε, ιδέα μοῦ κατέβη,
καὶ ὁλόκληρον τὸν οἶκόν μου προθύμως διαθέτω
καθὼς ἐστὶ καὶ εὐρίσκεται μὲ ὅλα του τὰ σκεύη.

Μεταρρυθμίσεις, ἔκαμα 'στὸν οἶκόν μου μεγάλας
καὶ τοὺς μπερδέδες ἡλλαξα μίας καὶ ἄλλης σάλας,
οὐκ ἦττον ἐξωραΐσα καὶ αὐτὸ τὸ μαγειρεῖο
καὶ ὅλους τοὺς τεντζερέδες μου τοὺς ἔχω γανωμένους,
καὶ ἐπῆγα τὴν γαϊδουρά μου κοντὰ 'στὸ πλυσταριό,
καὶ τώρα δὲν θὰ ἐνοχλῇ τοὺς φιλοξενουμένους.

"Εν τούτοις ἀνεκαίνισα τὰ πρῶτα ἐπιπλᾶ του
καὶ καναπέδες ἔβαλα καὶ ἐντὸς τοῦ ἀποπάτου,
Χαρίτων δὲ ἀγάλματα 'στὰ τέσσαρ' ἀγκωνάρια
καὶ κάμποσα χρυσὰ κλουβία μὲ κίτρινα κανάρια,
καὶ τάπητα ἐπέστρωσα εἰς τοῦτον Περσικόν,
θὰ φέρω δὲ ταχυτάτα καὶ φῶς ἡλεκτρικόν.

Θὰ ἔχῃ ὄψιν, Ὑπουργέ, πολυτελοῦς αἰθούσης...
εἶν' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὸ 'δῇ καὶ ἄλλο νὰ τὰκούσης.
Οἱ πάντες θ' ἀναπαύονται εἰς τοῦτον ἐν ἀνέσει,
ἐν δὲ ἀνάγκῃ ἐξαφνα μεγάλην τὸ καλέσει,
'μπορεῖ καὶ ὕπνου ἐνταυτῷ δωματίον νὰ γίνῃ
καὶ μ' εὐχαρίστησιν πολλὴν καὶ ὁ Καίσερ νὰ μείνῃ.

Καὶ πόρταις καὶ παράθυρα καὶ κλειδαριαῖς καὶ τζάμια, κουβέρταις καὶ προσκέφαλα καὶ στρώματα καὶ χράμια, τὰ πάντ' ἀνεκαινίσθησαν μὲ τὴν ποικιλίαν καὶ ἐπαισθητῶς ἠὺξήθησαν τὸ πλάτος καὶ τὸ μῆκος, σὰς λέγω δὲ κοντρολογῆς χωρὶς ἀμφιβολίαν πῶς ἔγινε τὸ σπῆτί μου τοῦ Ἀβραάμ ὁ οἶκος.

Τοιοῦτον ὄντα, Ὑπουργέ, σὰς τὸν παραχωρῶ, καὶ ὡς δεσπότης δέξασθε τοὺς ξένους ἐν χορῷ. Κι' ὁ Αὐτοκράτωρ ἂν ἔλθῃ, τὸν δέχομαι ἄσμένως... θὰ φύγῃ ἐκ τοῦ οἴκου μου κατενθουσιασμένος... ἀλλ' ἂν ἐκεῖνος ἀρνηθῇ, ἄς ἔλθουν ἄλλοι τότε, ἢ Βασιλεῖς, ἢ Πρίγκηπες, ἢ ὡς ἐμέ ἐπτόται.

Ἴδού ἐγὼ προσέρχομαι τὰς θύρας μου ἀνοίγων εἰς μεγίστους κραταιοὺς καὶ στέμματα χρυσά, ἐν τούτοις ὅμως προτιμῶ ἐξ ὧν τῶν προσφύγων τὸν Βίσμαρκ νὰ μοῦ στείλετε καὶ τὸν Μουνίρ Πασσά. Ἐκείνους περισσότερον τῶν ἄλλων ἀγαπῶ, καὶ ἂν ἔλθουν 'στὸ σπῆτί μου γιὰ τούτους θὰ κοπῶ.

Ἀγαπητότατος καὶ αὐτὸς καὶ ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ, καὶ ἐπιθυμῶ εἰς τὸ ἐμὸν νὰ καταλύσουν δῶμα... ἀπάνω 'στὸ κρεβάτι μου θὰ βάλω τὸν Μουνίρ καὶ τὸν Ερβέρτο τὸν Βισμάρκ' στῆς Φασουλῆ τὸ στρώμα. Οὐ μὴν πρὸς χάριν τοῦ Μουνίρ θὰ πάρω καὶ σοφὰ καὶ ἓνα μακρὺ καὶ ὀλόχρυσο τσιμποῦκι νὰ ρουφᾷ.

Ἀγαπητέ μου Ὑπουργέ τῶν Ἐξωτερικῶν, πῶς μὲ τὰς βελτιώσεις σας καθεὶς τὸν νοῦν του χάνει, καὶ ἐγὼ θὰ πῶ εἰς τὸν Μουνίρ περὶ τῶν Κρητικῶν ὅποταν θὰ καπνίζωμεν ἐπάνω 'στὸ Ντιβάνι. Ἐμπρὸς τοῦ ταπεινότητος ὡς ἀν' ῥαγιᾶς θὰ σκύβω καὶ μόνος μου μὲ γκιουλ-σερμπέτ τὰ πόδια του θὰ τρίβω.

Καὶ πάλιν σὰς παρακαλῶ ἐξ ὅλης μου καρδίας σ' ἐμέ νὰ ἔλθῃ ὁ Μουνίρ μετὰ τῆς συνοδείας. Δὲν πρέπει νὰ φανῇ κανεὶς ἀχάριστος καὶ ἀγνώμων καὶ προτιμῶ φαμελικῶς νὰ μείνω εἰς τὸν δρόμον καὶ ὧν τῶν διαβατῶν τὸν οἶκτον νὰ κινήσω παρὰ τοὺς νέους πρόσφυγας νὰ μὴ φιλοξενήσω.

Εἰς τοῦτο εἶναι σύμφωνον καὶ τὸ πιστό μου ταῖρι, καὶ ὁ καθεὶς τὸ σπῆτί του ἀνάγκη νὰ προσφέρῃ καὶ νὰ εὐρύνῃ φιλόξενον οἱ ξένοι τὴν Ἑλλάδα, καθόσον εἶνε φοβερὸν τὸσαῦτα μεγαλεῖα ὡς ἄνθρωποι κοινότατοι νὰ πέσουν στρώματσάδ' 'στοῦ Καραμάνου τὴν Σχολὴν καὶ τὰ λοιπὰ Σχολεῖα.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέστη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ἐύδη, — δὴδ' 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξόδι,

Ἐὰν φιλοξενήσωμεν μὲ τρόπον φιλικὸν τὸν ἓνα καὶ ἄλλον Καίσαρα καὶ Δουκὰ καὶ Σατράπην, τότε νομίζω, Ὑπουργέ τῶν Ἐξωτερικῶν, πῶς ἴσως προσελκύσωμεν τῶν ξένων τὴν ἀγάπην. Καὶ ἴσως τότε λάβωμεν ὡς προῖκα καὶ τὴν Κρήτην καὶ χάσουν οἱ μισέλληνες Παρασκευὴν καὶ Τρίτην.

Αὐτὰ καὶ ἐγὼ σκεπτόμενος καθ' ὑψηλὸν καθήκον προθύμως σὰς παραχωρῶ τὸν εὐαγὲς μου οἶκον. Καὶ τώρα διατάξατε καὶ ἄς μοῦ γίνῃ ἡ χάρις, ἐφ' ὅσον αἱ γαμήλιοι δὲν παύσουν τελεταί, ἀπ' ἔξω εἰς τὸ σπῆτί μου κανεὶς περιβολάρης εἰς τοῦτο τὸ διάστημα νὰ μὴ περνᾷ ποτέ.

Καθόσον οἱ γαιδάροι τῶν προσβλέποντες μὲ πόνοι εἰς τὴν αὐλήν μου βόσκουσιν τὴν ἡμετέραν ὄνιν θὰ ἐνοχλοῦν μ' ὀγκανισμοὺς τῶν ξένων μου τὰ ὦτα. Διόπερ ἐνεργήσατε πρὸς τοῦτο τὰ εἰκότα, ἀφοῦ καὶ ἄλλοι ἐφέρατε μεταρρυθμίσεις τῶν... μένω θεράπων ταπεινὸς τῆς Ἐξοχότητός σας.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελείαις.

Τοῦ Παππαγεωργίου Γραμματικῆ μεγάλης, ὅσων καὶ αὐτὴν ὡς τώρα δὲν ἐξεδόθη ἄλλη. Ἐκτύπωσις δευτέρα πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολείων... πωλεῖται 'στῆς Ἐστίας τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Τοῦ Παππαρρηγοπούλου σπουδαῖα Πραγματεῖαι, ἱστορικαὶ μελέται πολλαὶ τε καὶ παντοῖαι. Εἰς ταύτας γεγονότα πολλὰ ἐξιστορεῖ καὶ ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ἐβγήκαν τοῦ Περρῆ. Καὶ τούτου τοῦ βιβλίου Κασδόνης ὁ ἐκδότης καὶ ἄς τρέξῃ νὰ τὸ πάρῃ πᾶς Ἑλλήν πατριώτης.

Κασμάδες καὶ ἀξίνας καὶ ἀροτρα καὶ φτωρία καὶ τσάπαις καὶ πικούνια καὶ χίλια δρὸ στυλιάρια καὶ ὅ,τι ἐργαλεῖον ὡς χρῆσιμον θαρρεῖτε, ἢ δρέπανον κανένα, σφυρὶ καὶ κλαδευτήρι, εἰς τοῦ Σμυρναῖοπούλου τὸ μαγαζὶ θὰ ἔρῃτε... Ὁδὸς Ἑρμοῦ, ἀντίκρυ 'στὸ Μέγα Μοναστήρι.

Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν καὶ ὁ Κόσμος θ' ἀνατεῖλῃ, ἐφημερὶς πολιτικῆς, κοινωνικῆς, ποικίλης. Θὰ γράφῃ κάθε λόγιος μικρὸς τε καὶ μεγάλος, καὶ πάντα θὰ τυπώσονται κομψῶς καὶ φιλοκαλῶς. Θὰ εἶναι καθημερινὴ μετὰ λαμπρῶν εἰκόνων, θὰ ἔχῃ δὲ ὡς συνδρομὴν δραχμὰς τριάντα μόνον.

μὲ Σημεῖον, μὲ μὴ μόνον, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομήν,
καὶ μὴ χίρα δίχως ἀνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.